

SPAR

MLEČNE PRAVLJICE

Boštjan Gorenc - Pižama

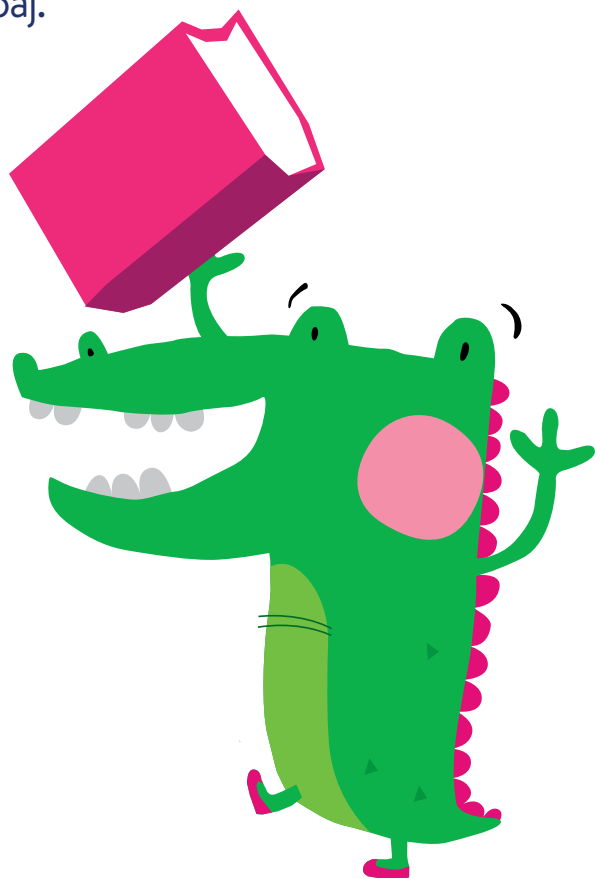

Pred vami je zbirka pravljic Boštjana Gorenca – Pižame. Ta je pripravljena za prijetno družinsko branje v pižamah ter lažje odštevanje do težko pričakovanih prazničnih dni.

Želimo vam obilo nepozabnih trenutkov med branjem, ko boste čarobne praznike resnično ustvarjali skupaj.

Vaš Spar

Boštjan Gorenc - Pižama

Novoletna darila

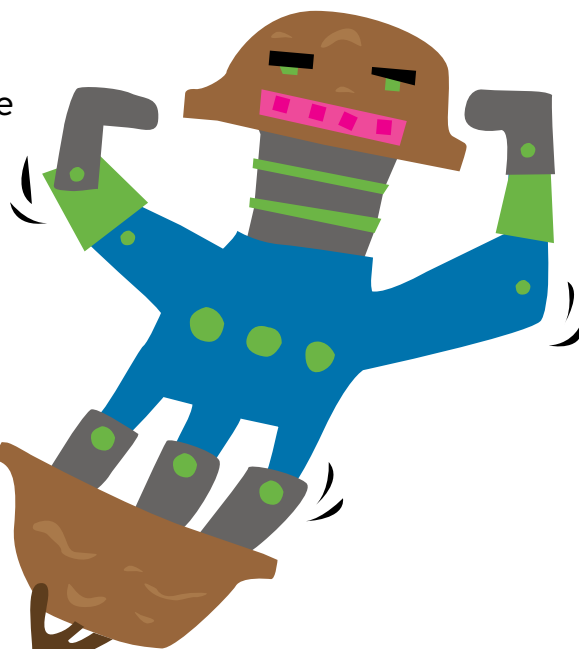

Prvi dan pouka po novem letu so se veveričke in veverički nestrpno zgrinjali v učilnico prvega razreda. Vsi so želeli prijateljem pokazati, kaj jim je prinesel Dedek Mraz.

Najglasnejši je bil Bor.
»Meni je Dedek Mraz prinesel najbolj carsko igraro vseh časov. Robo-oreh!«

»Robo-oreh?« je zanimalo Brino.
»Ne poznaš?« se je začudil Lan.
»Iz risanke je.«
»Ja,« je ponosno pritrdil Bor.
»Ko pritisneš tule, se odpre in ven skoči robot. In potem robota pritisneš tu in se spremeni v avto. Lej! In če avto obrneš takole in takole, nastane avion.«
»Carsko,« je poznavalsko prikimal Lan.

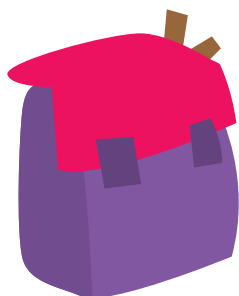
»Kaj si pa ti dobila, Brina?«
»Čisto čuknjeno knjigo živalskih pravljič,« se je zasmejala. »Najbolj všeč mi je tista o medvedji princeski. In še polno vrečo lešnikov, oblitih s čokolado.«

»Jaz sem dobil pa klavir s sto zvoki,« je bil zdaj na vrsti Lan.
»Najboljša sta piščalka in cvrčanje.« Zagreto je pritisnil tipke na klavirju, da se je po učilnici najprej razleglo piskanje piščali, nato pa še cvrkutanje ptic.

Brina je pogledala prijateljico,
ki je bila že ves čas tiho:
»Kaj pa ti, Tisa?«
»Saj ni važno,« je rekla
veverička in strmela predse.
»Daj no,« jo je bodril Lan.
»Najbrž je kaj finega.«
»Je to tvoje darilo?«
je vprašal Bor in se stegnil
proti Tisini torbi. Iz nje je
nekaj štrlelo.

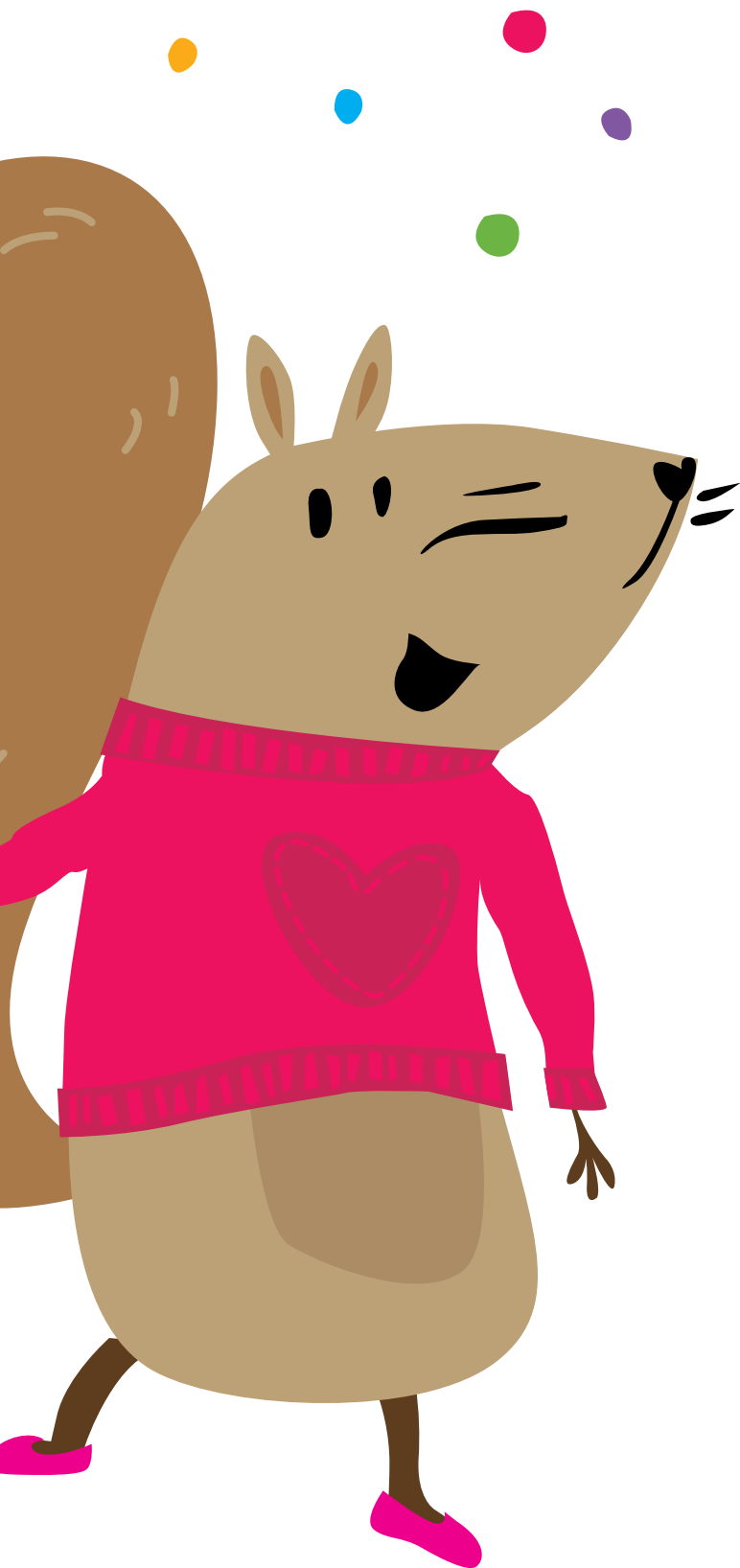

Zgrabil je predmet in
ga potegnil na plan.
»Haha, punčka iz leskovega
šibja in listja! Kakšna beda!«
Tisi so se v očeh začele nabirati
solze in rezko je zahlipala.

»Daj sem,« se je razhudila Brina
in Boru vzela lutko iz rok.
»Kako nesramen si!«
»Če je pa res bedna. Samo nekaj
povezanih paličic. Sploh se ne
spreminja kot moj robo-oreh,«
je trmuljil Bor.

»Škoda, da ti nimaš
gumba za spreminjanje,«
mu je zabrusila Tisa.
»Da bi se spremenil nazaj v
zabavnega Bora, ki pozna
najboljše fore, ne pa
da si tak bučman.«
Boru je vzelo sapo.

Ker mu na pamet ni prišlo nič pametnega, ji je v odgovor zamomljal nesmiseln:

»To si ti, kaj sem pa jaz?«

in odvihral na drug konec učilnice.

»Izvoli,« je Brina podala punčko Tisi

in jo objela. »Sploh ni res, da se ne

spreminja. Z malce domišljije je lahko ta

lutka vsak lik iz moje knjige pravljic.«

»Res tako misliš?« jo je vprašala Tisa.

»Seveda,« je prikimala Brina.

»Že vem! Igrajmo se gledališče.

Jaz bom brala pravljico, ti boš s punčko

igrala nastopajoče, Lan bo pa

poskrbel za zvoke in glasbo.«

»Jaz sem za!« je bil navdušen Lan.

»Hvala,« je odleglo Tisi in ustnice

so se ji počasi razlezele v sproščen nasmeh.

»In ko bo predstave konec, se bomo

posladkali z lešniki v čokoladi!«

je zaključila Brina.

Takrat se je gručici spet približal Bor.

Pogled je upiral v tla in zdelo se je, da išče

prave besede. »Oprosti, Tisa,« je naposled

le izdavi. »Ne bi se smel tako vesti do tebe.

Sva spet prijateljčka?«

Okorno ji je ponudil desnico.

»A potem imaš gumb za spreminjanje?«

je vskočila Brina.

»In sam si pritisnil nanj,« je dodala Tisa.

»Z malce naše pomoči. Seveda sva

prijateljčka,« je prikimala in mu segla v roko.

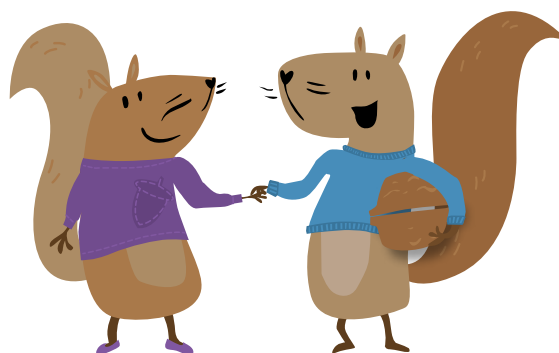
Bor se je nasmehnil.

»Tudi jaz bi se šel gledališče, če smem.

Brina, je v tvoji knjigi kakšna pravljica, v

kateri nastopa robot, avto ali avion?

Lahko pa tudi samo oreh.«

Boštjan Gorenc - Pižama

Zajčji snežak

Zajčki Lara, Zarja in Gaber so se prebudili v še posebej svetlo jutro. Ko so se zazrli skozi okno, jih je oslepila bela bleščava sveže zapadlega snega. »Naredimo snežaka!« sta vzkliknili Lara in Zarja. »Kako pa se to naredi?« je zanimalo Gabra. Bil je najmlajši in to je bila njegova prva zima.

»Najprej nakotalimo veliko snežno kroglo.
To bo telo našega snežnega zajca,«
je pojasnila Lara.
»Nato potrebujemo še kostanj za smrček,
slamo za brke, lešnika za oči in oreh za
repek,« je navdušeno naštevala Zarja.
»Kaj pa ušesa?« je bil neučakan Gaber.
»Iz česa naredimo ušesa?«
»Iz dveh slastnih korenčkov,«
sta se v en glas zasmeli sestrici.
»Kaj še čakamo!« je vzkliknil Gaber.
»Gremo!«

Zdrvel je iz hiše in se zaletel v očka,
ki je kidal sneg s potke.
»Kam se ti pa tako mudi, sinko?«
se mu je nasmehnil.
»Lara in Zarja mi bosta pokazali,
kako se naredi snežaka!« mu je povedal.
»Očka, nam greš v shrambo po korenčka?«
je prosila Lara.
»Rade volje,« je prikimal očka.
»Vi pa sneg za snežaka skotalite s poti.
Tako bo meni treba manj kidati.«

Ko se je očka vrnil s korenčkoma za
snežakova ušesa, so malčki ravno zasopli
obstali ob krogli. Res so se potrudili
s kotaljenjem, saj je bila višja od njih.
Zarja je skočila Lari na rame in postavila
korenčkaste uhlje na svoje mesto.
»Nam zdaj lahko prineseš še kostanj in
slamo za smrček in brke, očka? V shrambi
so na najvišji polici in jih ne dosežemo,«
je prosila Lara.

Očka jim je ustregel in odšel v hišo. Takoj ko je zaprl vrata za seboj, se je Lara zarotniško nasmehnila: »Malica!« Snela je korenčka in ju snedla s sorojencema. Pomežiknila je Gabru: »Boš videl, kako se to počne.« »Kam so izginili uhlji?« je presenečen vprašal očka, ko se je vrnil. »Mimo je pritekla srna in jih ukradla,« je povedala Lara in glasno mlasknila. »Rekli smo ji, naj jih pusti pri miru, da se igramo, a nas ni poslušala.« »A kar srna jih je vzela?« je nagubal čelo očka. »Ja. Rekla sem ji, da bo Gaber jokal, če jih odnese, pa ji je bilo vseeno,« je pristavila Lara. »Potem pa kar urno skočim po dva nova korenčka,« se je ponudil očka. »Tu imate kostanj in slamo.«

Kmalu je snežak imel smrček, brke in nova uhlja. »Krasno,« je rekla Lara. »Zdaj potrebujemo še lešnika za oči.« Očka je vedel, kaj hočejo. »Skočim v shrambo!«

Brž ko je izginil v hišo, so zajčki spet planili po korenčkih.

»Kaj se je pa tokrat zgodilo?« je zanimalo očka, ko se je vrnil in opazil, da snežak spet nima ušes.

»Z drevesa je skočila veverica in pograbila korenčka,« je hitela pojasnjevati Zarja s polnimi usti. »Nato se je povzpela nazaj v krošnjo in izginila.«

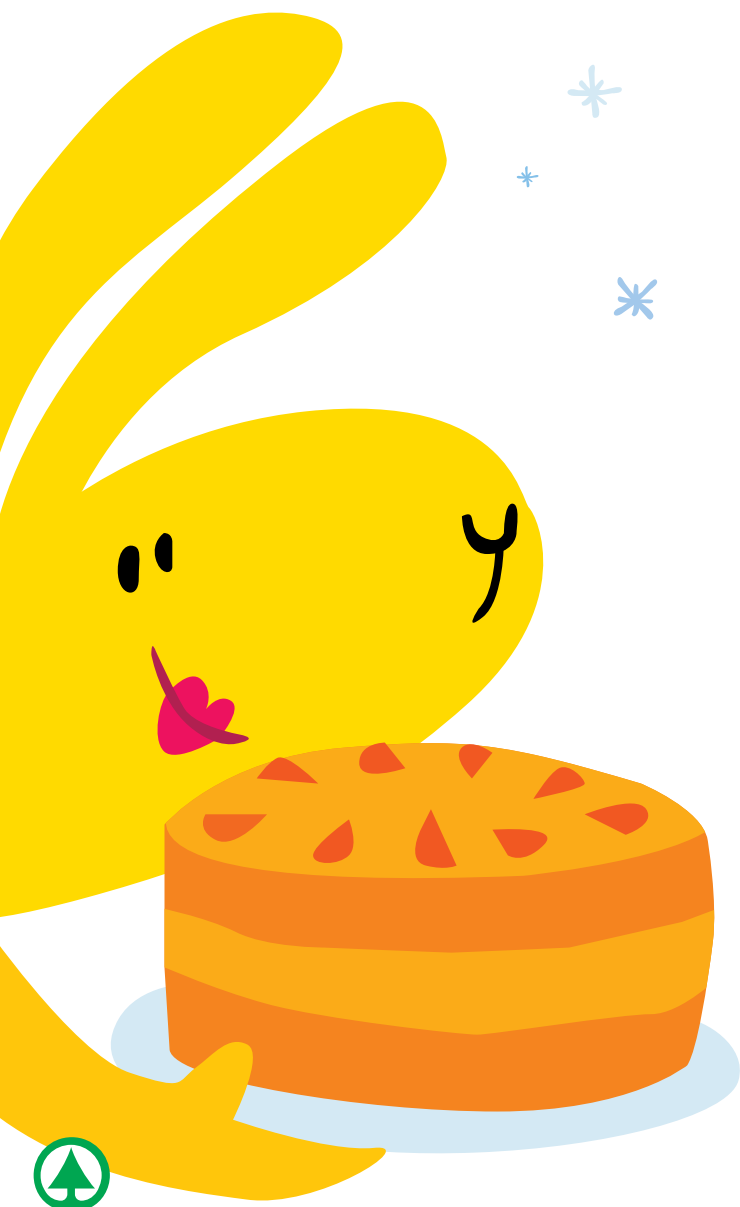
»A tako? Korenčka je vzela, kostanj pa pustila? Take veverice še nisem srečal,« se je čudil očka. »Saj vedno praviš, da je vse enkrat prvič,« je rekla Zarja. »Lahko skočiš po še dva korenčka? Lešnika pa pusti kar tukaj.«

Čez nekaj minut je tako snežak imel uhlja, smrček, brke in oči. Zadovoljni so opazovali svoje delo, nakar je Lara prosila očka, naj prinese še oreh za rep. Malčki so si spet privoščili posladek.

»Takole,« je rekel očka, ko se je vrnil. »Zdaj bo snežak naposled končan.«

»Ne bo,« se je oglasil Gaber.
»Ko te ni bilo, je mimo prišel medved in ukradel korenčka.«
Glasno je podrl kupček.
»Na srečo smo ga opazili dovolj zgodaj in se skrili za grmovje.«
»Šment,« je zagodel očka.
»Ste imeli pa srečo. Samo da ste živi in zdravi.« Podal jim je oreh in odskakljal po nova korenčka.
Ko se je vrnil, je vzel Gabra štoporamo, da je snežakove uhlje na svoje mesto tokrat postavil najmlajši.
Tedaj je skozi vrata pokukala še mamica.
»Kako prekrasen snežak!« jih je pohvalila.
»Samo škoda, da so srna, veverica in medved pokradli toliko korenja.
Hotela sem vam speči korenčkovo torto, pa je nimam s čim.«

Zajčki so se spogledali.
»Kaj res?« je zavzdihnila Lara.
»Čisto brez korenja si?« je zastokala Zarja.
»Zakaj sta me nahecali, da pojemo vsega?« se je Gaber namrgodil sestricama.
»Zdaj smo pa ostali brez torte!«
»Pšššt,« sta ga preplašeno mirili sorojenki.
»Ne zašpecaj nas.«
Očka in mamica sta se zasmejala.
»Saj nima kaj špecati,« se je zakrohotal očka. »Te finte že poznam. Vsako leto je ista zgodba. In sploh niste prvi. Tudi jaz sem tako prinašal naokoli vašo babico in dedka, ko sem bil vaših let.«
Zajčki so se spogledali. »Res?«
»Seveda,« je prikimala mamica.
»Mar se ni lepo krepčati s slastnimi korenčki, ko delaš snežaka?«
»Ja!« so hiteli kimati vsi trije malčki.
»Še lepše pa se je stiskati pred zakurjenim kaminom, gledati snežaka skozi okno in se sladkati s korenčkovo torto,« je rekla mamica. »Prejle sem jo vzela iz pečice. Zraven pa lipov čaj z medom, da se pogrejete.«
Stekli so v hišo in ustvarjali lepe spomine.

Boštjan Gorenc - Pižama

Rojstni dan medvedje princeske

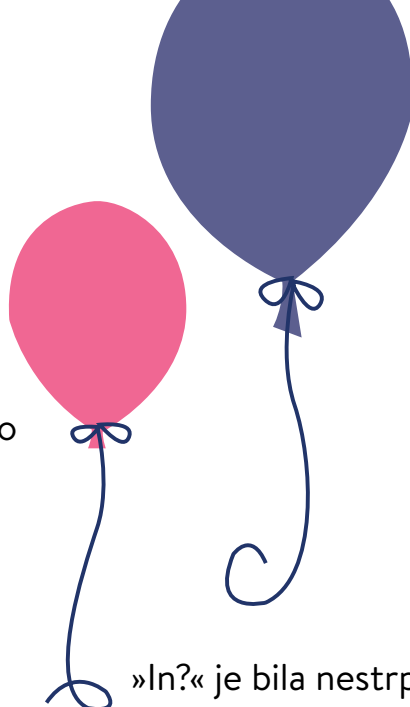
Medvedja princeska Melita je v svojem dvorcu gostila lisičjo princesko Lenko. Sladkali sta se s cvetličnim sladomedom in smetano. »Danes sva se prav lepo zabavali,« je rekla Melita. »Se naslednjo soboto dobiva v tvojem gradu?« »Joj, nimam časa,« se je opravičila Lenka. »Grem na rojstni dan k Simoni.« »Kaj? K srnji princeski?« se je začudila Melita.

»Rojstni dan praznuje? Lani je imela na zabavi najboljšega klovna.« »Ja,« je navdušeno odgovorila Lenka. »Letos bo imela čarovnika, ki dela lutke iz balonov. Čakaj malo. Kako to, da tega ne veš? Tebe ni povabila?«

»Ne,« je s cmokom v grlu izdabila medvedka.
»Čudno,« je rekla lisička.
»Prejšnji mesec smo se na mojem rojstnem dnevu prav lepo zabavale. Nič ni omenila, da bi ti kaj zamerila. Mogoče se je vabilo kje izgubilo? Kar poklicala jo bom.«
»Hvala,« ji je pokimala Melita.

Lenka je iz žepa vzela telefon in poiskala Simonino številko.
»Zvoni,« je rekla.
»Halo? Simona? Pri Meliti sem in me zanima, ali si jo povabila na rojstni dan, ker ni dobila vabila. Mhm ... Aha ... A tako?
Ja ... Se slišiva. Pa-pa!«

»In?« je bila nestrpna Melita.
»Kaj je z vabilom?«
»Nisi povabljen,« je Lenka zmajala z glavo.
»Ker si lani bila na njeni zabavi, ti pa je nisi povabila na svojo. Saj res. Če dobro pomislim, nisi povabila niti mene. Kako to?«
Melita je zahlipala:
»Če pa še nikoli nisem imela rojstnodnevne zabave. Rodila sem se decembra, pozimi pa medvedi spimo.«
»Oprosti, nisem vedela,« jo je objela Lenka.
»Še nikoli nisem pihala svečk,« je nadaljevala Melita. »In na vaših zabavah se vedno pretvarjam, kot da so malce tudi moje.«

»Veš kaj, bom jutri še enkrat poklicala Simono in ji pojasnila vse skupaj. Zdaj pa moram domov. Adijo.«
Princeski sta se objeli in poslovili. Ko je Melita ostala sama, si je obrisala solze in s police vzela svojo najljubšo knjigo. Zgodbe so jo vedno razvedrile. Čez tri dni je Melito sredi dneva presenetilo sporočilo na telefonu.

Melita se je veselo obliznila. Akacijev sladomed je bil njena najljubša sladica, a so ga v njihovem gozdu le redko imeli. Obula se je in stekla iz gradu. Ko je prispela v slaščičarno, ni bilo tam nikogar. Samo šoja je za pultom brisala steklene skodelice. »Dober dan, je bila Lenka že kaj tukaj?« je vljudno pozdravila Melita. »Obrni se,« se je nasmehnila šoja. Melita se je zmedeno ozrla po praznem prostoru, ko so se odprla vrata, v slaščičarno pa sta pritekli Lenka in Simona z gručo prijateljic.

»Presenečenje!« so zavpile. »Vse najboljše za rojstni dan, Melita!« K Meliti je pristopila srnja princeska in jo objela. »Lenka mi je povedala, da še nisi imela rojstnodnevne zabave. Pa sva ti jo pripravili!«

»Hvala,« se je skozi solze sreče nasmehnila Melita.

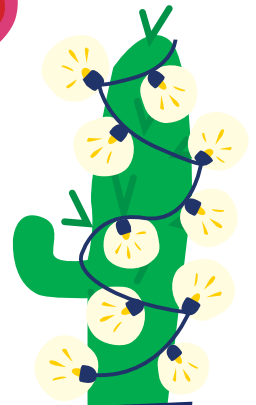
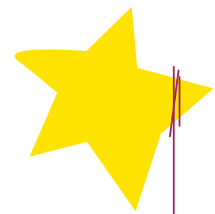
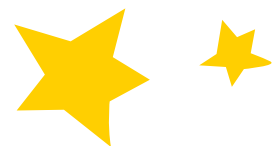
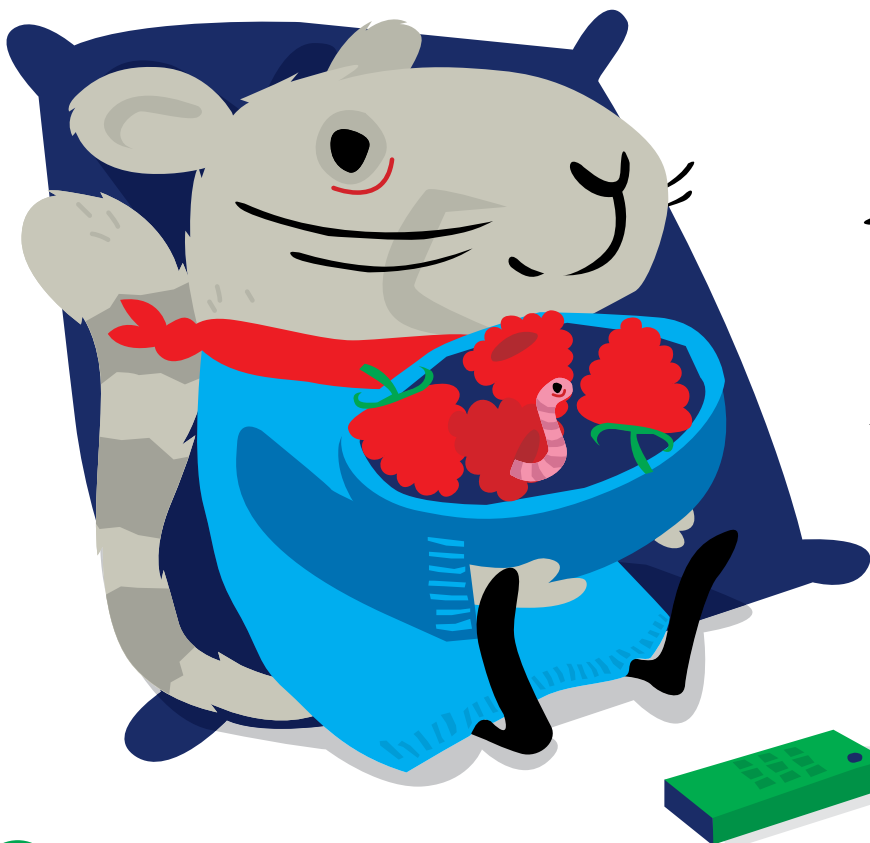
Tedaj je nekaj glasno zahupalo. Skozi vrata se je opotekel klovn jazbec, se spotaknil ob prevelike čevlje in telebnil na zadnjo plat. »Aj, aj, aj! Kdo je že videl bananin olupek v listnatem gozdu!« je v šali potarnal. Melita je prasnila v smeh, objela še Lenko in začela se je njena prva prava rojstnodnevna zabava. Še malo, pa bo prvič upihnila svečke na torti.

Boštjan Gorenc - Pižama

O polhku, ki ni mogel ★ zaspati

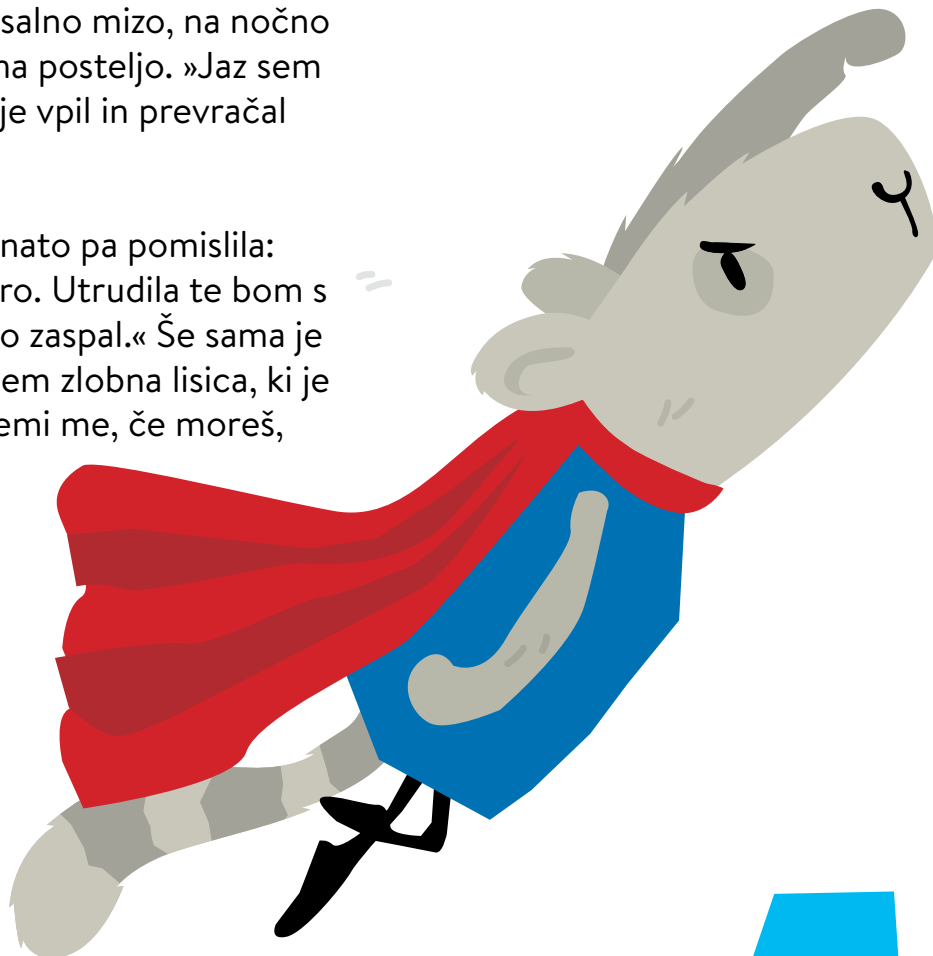
Sonce je zašlo za obzorje in v gozdu se je razlegalo ukanje najzgodnejših sov. Mami Polhki je malce vrelo v glavi, saj se njen sinko Peter ni hotel spraviti v posteljo. »Če pa nisem zaspan,« je ugovarjal in pred televizijo grizljal maline.

»Brez ugovarjanja. Glej, koliko je že ura,« je rekla mamica Polhka in ugasnila televizijo. »Lahko noč,« je malce strogo rekel očka Polh. »Uhh, saj grem,« je zavzdihnil Peter in se do kopalnice odvedel tako počasi, da bi ga prehitel še polž. Ko si je umil zobe, je enako počasnelasto krenil proti svoji sobi in se ulegel v posteljo. Tam pa je nenadoma oživel, kot bi ga pičil še posebej divji brencelj.

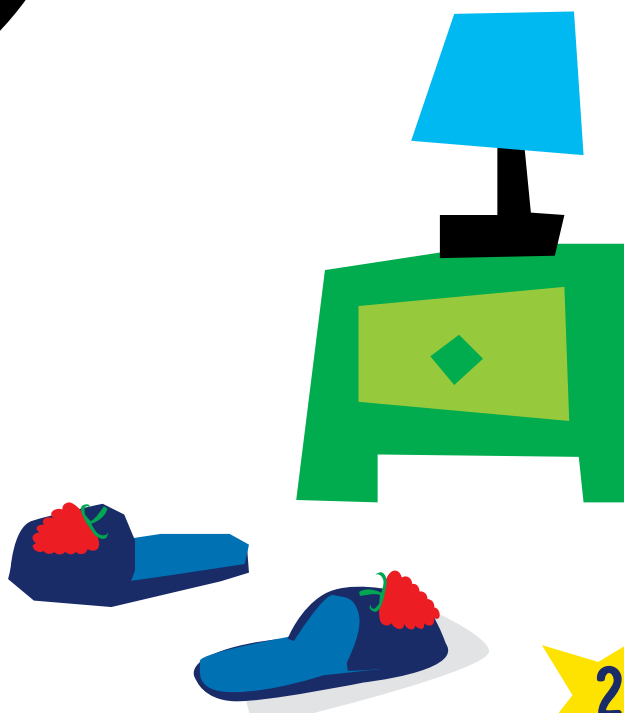
Najprej je začel skakati po postelji, nato se je pognal na stol, na pisalno mizo, na nočno omarico in spet nazaj na posteljo. »Jaz sem Superpolh iz risanke!« je vpil in prevračal kozolce po sobi.

Polhka je zagodrnjala, nato pa pomislila: »Pa se pojdiva tvojo igro. Utrudila te bom s skakanjem, da boš hitro zaspal.« Še sama je urno zaklicala: »In jaz sem zlobna lisica, ki je ukradla vse maline. Ujemi me, če moreš, Superpolh!«

Peter se je zasmeljal in se pognal za mamico. »Pazi se me, lisica!« Polhka je hihitaje tekla pred njim, skočila pod mizo, se skrila za vrata in na koncu pristala na postelji. Peter je skočil nanjo in zmagoslavno zavpil:

»Pa te imam! Vrni maline, falotka!« Mamica ga je zadihano objela in poljubila na čelo: »Dobil si me. Zdaj pa zaspaj. Malo se bom še stisnila k tebi, ker je na postelji tako udobno.« Utrujeno je zazehala in zasmrčala.

»No, je le zaspal,« je skozi priprta vrata pokukal očka Polh. Z druge strani so vanj zrle široko odprte otroške oči.
»Pššt, oči, da ne boš zbudil mamice,« je rekel Peter.
»Tvoje baterije se pa ne iztrošijo tako hitro, kaj?« ga je počohal očka.
»Daj, da se še jaz stisnem k vama, ti bom prebral kakšno pesmico za lahko noč.«

S police je vzel knjigo, se skobacal na posteljo, objel sinka in začel brati. Pesmico o čarobnem bukovem žiru, pesmico o Polhomrazu, ki pridnim polhkom prinese čokoladne želode ... Pri osmi pesmici je očka počasi začel kinkati, pri deveti pesmici so se mu zatikale besede: »Mali polhek žito smuča ... ups ... smuka, ko pojé ga, glasno puka.« Sredi desete pesmice se je pridružil Polhki v smrčalnem zboru.

Peter mu je previdno vzel knjigo iz rok, jo odložil na nočno omarico in šel ugasnit luč. Nato se je stisnil med očka in mamico. Njuna kožuščka sta ga udobno grela. Dvakrat se je obrnil, zazelhal in tudi sam zasmrčal.

O zajčku, ki se mu ni nehalo kolcat

45

67

V zajči šoli vsako leto ob zaključku pouka priredijo tekmovanje v skoku v daljino. Ožbej je pridno treniral celo pomlad. Seveda si je želel zmagati. Kdo si ne? A zadovoljen bo že, če svoj lanski osebni rekord popravi za deset centimetrov.

Jani je pravkar doskočil pri 160 centimetrih. Sošolci in sošolke so mu zaploskali. Nato je bila na vrsti Minka. Vzela je zalet, se odgnala ... in skočila še pet centimetrov dlje od Janija. »Bravo! Hura!« so se razlegali veseli vzkliki.

Zdaj so bile vse oči uprte v Ožbeja. V mislih je preštel korake do odrida in se pognal po zaletni stezi. Bližal se je odskočni črti. Z vso silo se je odrinil in ... KOLCNIL!

Kolcnil je tako glasno, da so si vsi zajčki, z učiteljem telovadbe vred, zatisnili ušesa. Kolcnil je tako glasno, da je prestrašil še samega sebe. A najhujše je bilo to, da je kolcnil, ravno ko se je odrinil od tal. Tako ga je namesto naprej odneslo v zrak. In čeprav je v višino skočil več kot meter, je pristal komaj pol metra proč od odrivnega mesta. Ko je videl, kako kratko je skočil, je skoraj zajokal. Tedaj pa se mu je znova kolcnilo tako močno, da ga je prestavilo. Kolcanje se je nadaljevalo in Ožbej je nemočno skakal po zadnji plati, kakor da bi si za malico privoščil vzmet. »Ima kdo kakšno re-hik-šitev za kolca-hik-nje?« je vprašal.

»Zadrži sapo!« je zaklicala Minka. Ožbej je zaprl usta in si zatisnil smrček, a se mu je v grlu kolcnilo tako močno, da je prekopicnil kozolec. »Ne po-hik-maga.« »Kaj pa, če te prestrašimo?« se je domislil Jani. »Buuuu!« »Če vem, da me ho-hik-češ ustrašiti, me ne bo-hik strah.« »Žgečkanje!« se je Ožbeju za hrbet priplazil Tine in ga začel žgečkati. Ožbej je prhnil v glasen smeh.

4
5
67

Zdelo se je, da je kolcanje premagano.
»Hvala, Tine,« je rekel.
Ko je prijatelju segel v roko,
pa se mu je znova kolcnilo,
da sta oba poletela v zrak.
»Oči-hik-tno mi je kolcanje
uso-hik-jeno,« je rekel Ožbej.

Tedaj pa je pristopil učitelj telovadbe:
»Ožbej, mi nisi nekoč razlagal, da bi rad
postal košarkar? Kolcanje bi pomagalo.«
»Le ka-hik-ko?« se je začudil Ožbej.
»Preprosto. Ujemi žogo in jo zabij v koš,«
mu je pojasnil učitelj.
»Pa saj ga ne do-hik-sežem.«
»Kolcni med odskokom kot prej,
pa bo šlo! Na!«
Učitelj je vrgel žogo v zrak. Ožbej je
stekel in kolcnil, da ga je dvignilo visoko
v zrak. Ujel je žogo, jo zabil skozi obroč
in obvisel na njem.

Sošolke in sošolci so mu navdušeno
zaploskali, Ožbej pa se je počutil, kot bi
osebni rekord v skoku v daljino popravil
za celih deset metrov.

Boštjan Gorenc - Pižama

Izgubljeni biseri

Princeska Katka je zatulila tako na glas, da se je stresel ves krokodilji grad. Po licih so se ji usule debele, težke krokodilje solze. Bile so velike kot biseri v njeni kronici. Toda ti biseri so nekam izginili. Na nočni omarici je ležal samo zlat obroč.

Zato je tudi jokala. Pritekel je oče in jo zaskrbljeno vprašal, kaj se je zgodilo. »Mojih biserov ni nikjer,« je skozi solze zahlipala princeska Katka. »Kaj?« je vzkipek kralj Rok. »Nemudoma skličimo prince iz sosednjih kraljevin, in kdor jih bo našel, dobi tvojo roko v zakon!« »Očka,« ga je ustavila hčerka. »Ne mislim se poročiti z nekom samo zato, ker je dober detektiv. Sploh pa jih lahko poiščem sama. Nisem zastonj že četverih počitnic preživela kot tabornica.«

Takrat sta v sobo pokukala princeskina bratca, Darko in Marko: »Se greš igrat z nama, Katka?« »Nimam časa za otročarije,« je odgovorila. »Poiskati moram bisere!«

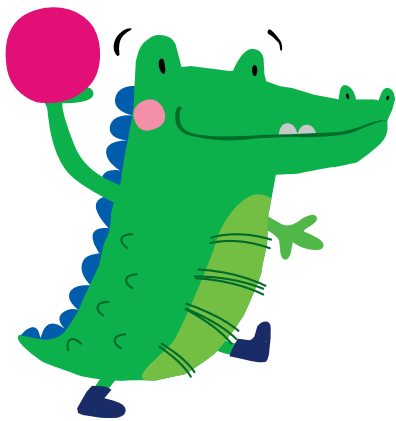

Krokodilja princa sta hihitaje odbrzela po hodniku, Katka pa se je premišljeno lotila iskanja. Najprej je pretaknila celotno grajsko pritličje. V prestolnici je z roko tipala pod prestolom in za stenskimi tapiserijami. V plesni dvorani je pokukala v vse vaze in okrasne oklepe. V kuhinji je dvigovala pokrovke in vtikala glavo v kotle. Biserov ni bilo v nobenem loncu, si je pa spotoma privoščila kosilo. V orožarni je z repom po nesreči podrla skladovnico helebard. Ko jih je postavljala nazaj, sta mimo pritekla bratca.

»Mi pomagata pospraviti helebarde?« ju je vprašala. »Plačam s čokolado.« »Nimava časa za odraslarije. Igrati se morava,« sta se zahihitala in oddirjala dalje.

V prvem nadstropju je pretaknila vse spalnice. Pretresla je vsako blazino in razgrnila vse odeje. Nič. Na podstrešju drugega kot pajčevin ni bilo.

Hi
Hi
Hi

Ho
Ho

Popoldne se je malce obupana odpravila na obzidje, kjer sta ji naproti spet pritekla bratca. »Imaš zdaj že čas za igranje?« sta jo vprašala. »Zakaj pa ne,« je odvrnila Katka. »Predah mi bo koristil. Kaj se bomo šli?« »Frnikole!« je vzkliknil Darko. »Tule je tvoja,« ji je Marko ponudil kroglico. Katka jo je vzela v roke. Bila je lahka in nenavadno bleščeča. Zdela se ji je nekam znana.

»Pokažita mi svoji,« ju je prosila. Bratca sta iztegnila roki in pred Katkinimi očmi so se znašli vsi trije manjkajoči biseri. »Vidva sta jih vzela?« se je zahihitala. »Zakaj pa nista nič rekla?« »Ker naju nisi vprašala,« sta se zasmejala v odgovor. »Daj, začni. Ko končamo, jih lahko daš nazaj v kronico.«

Princeska Katka je objela bratca in dan še nikoli ni minil tako hitro kot pri tej igri. Ko je ob mraku sedla za kraljevsko mizo k večerji, so se biseri veselo bleščali v kronici vrh njene glave.

Prebrali ste zbirko mlečnih pravljic.

Zakaj mlečnih?

Ker sta pravljici “Izgubljeni biseri” in
“O zajčku, ki se mu ni nehalo kolcati”
izšli natisnjeni kar na
embalaži našega trajnega mleka.

V Sparu smo veseli,
da ste z nakupi mleka s pravljico podprli
naše prizadevanje za dvig bralne kulture.

Da bi jo podprli še dodatno,
smo izbranim slovenskim
šolskim knjižnicam predali
donacijo v višini 20.000 EUR.

**Hvala, ker z nami pišete zgodbe o uspehu
in širite ljubezen do branja.**

Vaš Spar